

Lilac

Beak ChoonHee เขียน
JellyT แป
ChoGeuk จวค

Q : การเกิด
ไอครั้ง
ที่
ของ
ดาว
1

Lilac

เขียน

แพคซุนฮี (백춘희)

แปล

JellyT

การอ่านดีรบกวนให้สวัสดี

คำนำสำนักพิมพ์

มนุษย์เรามีเพียงแค่หนึ่งชีวิต นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เราต้องพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อที่จะมีชีวิตรอดให้ได้ในแต่ละวัน แล้วถ้าคุณได้รับโอกาสที่จะใช้ชีวิตอีกครั้งล่ะ

สวัสดิ์ค่ะ มาพบกันกับนิยายเรื่องใหม่จาก Lilac ที่ว่าด้วยเรื่องราวของไอดอลตกอับอย่าง ‘ยุหนฮยอนโฮ’ ที่ได้รับโอกาสให้ย้อนเวลาอีกครั้ง ต้องบอกเลยว่าเนื้อเรื่องนั้นเข้มข้น ไม่ยืดเยื้อ ด้วยจำนวนเพียง 3 เล่ม จบ

แม้จะได้โอกาสย้อนเวลากลับมาอีกครั้ง แต่ชีวิตก็ไม่ได้ง่ายดายขนาดนั้น มาช่วยกันเป็นกำลังใจให้ไอดอลตกอับคนนี้ฝ่าฟันอุปสรรคต่างแล้วใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกันเถอะ

ด้วยรัก

Lilac

Trigger warning

Abuse

การทำร้ายร่างกาย / การใช้ความรุนแรง

Mention Suicide

มีการกล่าวถึงการฆ่าตัวตาย

Death

การตาย

ตอนที่หนึ่ง Re-start

Chapter 1 Re-start (1)

ไอโดลตกอับ

คำนี้บ่งบอกถึงตัวตนของผมได้เหมาะสมที่สุด เด็กฝึกจากค่ายไร้ชื่อเล็กๆ ที่เดบิวต์¹ด้วยเมมเบอร์²หกคนมักจะพบจุดจบแบบนี้

ผมว่าผมคงบ๊ายไปแล้ว เพราะต่อให้ตอนนี้ต้นสังกัดประกาศว่าจะยุบวง ผมก็ไม่ได้รู้สึกว่ามันไม่แฟร์อะไร

¹ การเปิดตัวอย่างเป็นทางการครั้งแรกต่อสาธารณชนในฐานะนักแสดง นักร้อง หรือนักกีฬา

² สมาชิก นิยมในเรียกสมาชิกในวงไอโดลของเกาหลี

เพราะที่ผ่านมามีเรื่องไม่แพ้มาเยอะแล้ว อย่างการที่ผมแบบกว้างซึ่งพึ่งไม่เป็นทำให้รอดมาได้ตั้งหกปี แต่กลับเหลือผมเบอร์แค่สองคนรวมผมแล้ว

หลังเดบิวต์มาได้สามปี ผมเบอร์คนหนึ่งหนีเข้ากรมเพราะถูกแฉว่าเป็นหัวใจของพวกชอบกลับเกล้งในโรงเรียน และเมื่อปลดประจำการก็หนีไปเอาดีด้านธุรกิจ

ปีก่อนผมเบอร์อีกคนก็ออกจากวงด้วยหัวข้อข่าวเสนอดีที่กำลังจะแต่งงานกับแฟนคลับนอกวงการ แต่นั่นเป็นเพราะเขาทำอีกฝ่ายท้องต่างหาก

ส่วนอีกสองคนที่เหลือ คนหนึ่งติดเที่ยวกลางคืนอย่างหนัก แต่เพราะภาพลักษณ์อันสดใสที่สร้างไว้ทำให้ยังไม่มีคนในวงการบันเทิงรู้ ขณะที่อีกคนซึ่งคิดว่าน่าจะมีสถิติที่สุด กลับถูกจับเมื่อไม่กี่วันก่อนด้วยข้อหาเมาแล้วขับ

อาจจะฟังดูเหลือเชื่อ แต่สี่คนนั้นหายเงียบไปแล้วจริงๆ ด้านกรรมการบริษัทก็ทำได้แค่หัวเราะแห้งๆ แบบเดียวกับแฟนคลับอันน้อยนิดที่พากันหัวเราะเยาะวงของเรา ถึงจะยังมียางคนรู้สึกเห็นใจ แต่พวกที่สาปส่งนั้นมีมากกว่าเยอะ ซึ่งผมไม่ได้นึกแค่นใจอะไร เนื่องจากต่อให้จะมีข่าวซุบซิบมากแค่ไหน แต่พอผ่านไปสักพักสังคมก็จะลืมกันไปเอง เพราะพวกผมเป็น

ไอโดลตกอับนี่นา อย่างตอนที่มีคนพูดว่า ‘ทำวงกันยังงี้ ทำมาถึงได้วงแตกแบบนี้’ ผมไม่ได้ตอบโต้อะไร และสุดท้ายพวกนั้นก็ล้มกันไปเอง

“นี่ ฮยอนโอ”

สมัยเรียนอยู่มัธยมต้น ผมใช้ชีวิตไปวันๆ อย่างไร้จุดหมาย จนกระทั่งมีแมวมองจากค่ายต้นสังกัดมาชักชวนให้ไปเป็นไอโดล นับจากนั้นวันเวลาผ่านไปเร็วเหมือนแสงที่วาบผ่านตา หลังเป็นเด็กฝึกมาได้หกปี ทางค่ายจึงพาเด็กรุ่นใหม่ที่ยาวน้อยกว่าเข้ามา ส่วนพวกผมที่เริ่มโตเป็นผู้ใหญ่ก็ได้ก้าวเข้าสู่วงการไอโดลที่แสนยุ่งเหยิงอย่างเป็นทางการ

พอมองย้อนกลับไปตอนที่ผมคอยปลอบใจพวกน้องๆ ว่า ‘นายทำดีแล้ว’ ‘มาสู้ไปด้วยกันเถอะ’ ‘พวกเราทำได้แน่’ ทั้งหมดนั้นก็แค่การยื้อเวลาไม่ให้ระเบิดทำงาน เพราะสุดท้ายแล้วยังไงมันก็ต้องระเบิดอยู่ดี ดูอย่างตอนนี้สิ เหลือแค่ผมกับเมมเบอร์ที่อายุเท่ากันอย่าง ‘จีซอนซอง’ แต่นี่ไม่ใช่เกมเบตเทิลรอยัล³ ผมเลยไม่รู้สึกดีใจสักนิดที่อยู่มาถึงตอนนี้

³ เกมแนวเอาชีวิตรอดที่ให้ผู้เล่นมาแข่งขันกันตามกติกาที่กำหนดจนเหลือผู้ชนะเพียงคนเดียว หรือทีมเดียว

ผมเหม่ออยู่ได้ไม่นานก็ต้องเงยหน้าขึ้นเพราะเสียงเรียกจากจีซอนซอง

“มีอะไรอีกล่ะ นายไปก่อเรื่องมาหรือไง รีบสารภาพเถอะ ยังไงตอนนี้เราก็ไม่รอดอยู่แล้ว”

พอได้ยินเสียงของตัวเอง ผมจึงรู้สึกว่ามันกลวงเปล่าไร้ชีวิตชีวาสิ้นดี

ผมได้เป็นหัวหน้าวงเพราะอายุเยอะสุด และด้วยอายุยี่สิบหกปี หลังวงถูกยุบ ผมคงไม่มีตัวเลือกอะไรนอกจากเข้ากรม

ผมเคยคิดนะว่าถ้าจีซอนซองชวนผมเข้ากรมพร้อมกันก็คงดี แต่แล้ว...

“ฉันรู้ว่าพูดไปคงไม่ได้ช่วยอะไร แต่ฉันรู้สึกผิดกับนาย...”

“นายอยากจะพูดอะไรก็รีบพูดมา อย่ามัวโอ้อ้อไปก่อเรื่องอะไรมาล่ะ”

“ไม่ใช่แบบนั้น นายฟังฉันก่อนสิ”

“จะให้ฟังอะไรอีก พูดมาตรงๆ เลยดีกว่า นายมีแฟนแล้วใช่ไหม”

“เราไป...เข้าเซ็กซี่กันเถอะ”

เซ็กซี่?

นี่เขาบ้าไปแล้วงั้นหรอ ผมได้แต่จ้องจีซอนซองที่ทำหน้า
จริงจังอย่างไม่อยากเชื่อ พวกเราที่เดบิวต์ในค่ายเล็กๆ ไม่มี
ชื่อเสียงอะไร แถมยังเป็นไอดอลตกอับ แล้วจะเอาอะไรไปเข้า
แซซมที่เป็นถึงต้นสังกัดยักษ์ใหญ่ของประเทศ ที่ต่อให้ลุ่มถาม
คนเป็นร้อย ทุกคนคงตอบเสียงเดียวกันว่า ‘อ้อ แซซมนั่นนะ
หรอ’

และเป็นเพราะเขากับผมเข้าแซซมไม่ได้ ถึงต้องมาจบ
อนาคตอยู่ในรูหนูนี้ไม่ใช่หรือไง แค่คิดว่าตอนไปสมัครแล้วโดน
ถามว่า ‘อายุยี่สิบหกปีแล้ว ทำไมถึงยังเป็นไอดอลอยู่อีก’ ก็ไม่รู้
จะตอบยังไงแล้ว เพราะแค่อายุยี่สิบกว่าปีก็ถือว่าค่อนข้างเยอะ
แล้วในวงการไอดอล

เขาพูดต่อเหมือนไม่สนใจความเห็นผม

“ยังไงต่อจากนี้นายก็ไม่ว่าจะทำอะไรเหมือนกันใช้ไหมล่ะ”

ผมเลยพูดสวนกลับไป

“นั่นสิ หลังจากนั้นจะไปทำอะไรดีนะ”

แต่จีซอนซองยังพูดอะไรไร้สาระไม่หยุด

“ต่อจากนี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น...เราก็ตไปเริ่มต้นกันใหม่
ที่แซซมเถอะนะ”

“...”

“เรามาเดบิวต์ด้วยกันอีกครั้งเถอะ”

ตอนนั้นผมคิดว่าจีซอนซองคงบ้าไปแล้วจริงๆ แต่ก็เผลอพยักหน้ารับไปอย่างลืมหืมตา

เจ้าเด็กไม่รู้จักโตนี่...แทนที่จะชวนกันเข้ากรม แต่กลับคิดจะทำแบบนี้ซะได้

ผมไปดื่มเหล้ากับผู้จัดการ เพราะการที่วงเราถูกยุบจะกระทบกับประวัติการทำงานของเขาด้วย แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่เคยแสดงท่าทีที่ไม่พอใจอะไร เขาเพียงแค่พูดปลอบผมว่า

“ในฐานะหัวหน้าวง นายคงลำบากมามากเลยสินะ ฮยอนโอ”

ก่อนรินโซจูให้ผมเต็มแก้วเพื่อขอบคุณสำหรับที่ผ่านมา ผมดื่มโซจูแก้วนั้นทิ้งน้ำตา ถ้าเป็นไอโดอลคนอื่นคงร้องไห้เพราะตื่นตันใจที่ได้ผลโหวตอันดับหนึ่งในมิวสิกโชว์ หรือไม่ก็ตอนขึ้นกล่าวขอบคุณในงานประกาศผลรางวัล แต่ผมกลับต้องมานั่งร้องไห้กับผู้จัดการในร้านเหล้า ช่างเป็นชีวิตที่ไร้ค่าจริงๆ

“พี่ครับ ต่อจากนี้ผมจะทำยังไงดี รู้สึกเหมือนชีวิตพังและไปหมดเลย”

น้ำตาผมไหลไม่หยุดตอนพูดประโยคนั้น ผมคงไม่เสียใจขนาดนี้ถ้าไม่ได้ขยันฝึกซ้อม หรือทำตัวเป็นไอโดอลมีปัญหา

จนผู้ใหญ่ในค่ายและเมมเบอร์พากันเอือมระอา แต่ผมไม่ได้เป็นแบบนั้น เพราะงั้นตอนที่มิโตะบอกว่า ‘นี่ละ คือตัวอย่างของไอโดลที่ล้มเหลวในวงการ’ ผมเลยรู้สึกโกรธจนบอกไม่ถูก

การที่ความพยายามในฐานะหัวหน้าวงตลอดหกปีถูกทำเหมือนเป็นสิ่งที่ไร้ค่าเพราะคำพูดพวกนั้น ผมคงบ้าไปแล้วถ้ายังหัวเราะแล้วทำเป็นไม่รู้สึกละอะไรได้ ผู้จัดการที่เห็นแบบนี้ก็หยิบกล่องทิชชูที่วางอยู่บนโต๊ะยื่นมาให้ผมอย่างใจเย็น

“หยุดร้องให้ได้แล้วนะ ทำตัวเป็นเด็กน้อยไปได้”

ถึงเขาจะตั้งใจพูดเพื่อปลอบผม แต่ผมกลับไม่ได้รู้สึกดีขึ้นเลย

“ตอนออกจากกรมก็อายุแค่ยี่สิบแปดเองนะ ต่อให้ไม่ได้เป็นไอโดล แต่ยังเป็นครูฝึกได้นี่ นายต้นเก่งจะตาย”

แม้จะช่วยปลอบใจไม่ได้ แต่สิ่งที่เขาพูดเป็นเรื่องจริง ผมดึงทิชชูออกจากกล่องมาซับน้ำตาโดยไม่สนใจภาพลักษณ์ที่มี

ใช้แล้ว เป็นครูฝึกก็ได้เนี่ย ถ้าทางค่ายเห็นใจเดี๋ยวคงติดต่อมาให้ไปทำงานด้วยเอง

ผมพยายามลุกขึ้น แม้จะแทบทรงตัวไม่อยู่

“ผมกลับบ้านก่อนนะพี่ เดี่ยวโบกแท็กซี่กลับบ้านเอา”

ผมที่ทั้งเวียนหัว ทั้งพะอืดพะอม ไหนจะน้ำตาไหลอาบแก้ม จนสภาพดูไม่ได้ ถูกผู้จัดการรังตัวเอาไว้เพราะเป็นห่วง แต่ผม บัดมือชาออกเบาๆ แล้วเดินโซซัดโซเซไปยืนริมถนนเพื่อโบก แท็กซี่

เป็นครูฝึกก็ไม่ได้แย่

ผมต้องประโยคนี้อยู่ในใจเหมือนสะกดจิตตัวเอง ถ้าผม เลิกเป็นไอโดลแล้วไปเป็นครูฝึกแทนคงไม่เป็นไรหรอกมั้ง

ถึงตอนนี้ชีวิตผมจะล้มเหลวไม่เป็นท่า แถมวงยังจะถูกยุบ แต่สุดท้ายคนเราต้องก้าวต่อไปข้างหน้า

ขณะที่สมองยังพรวนเบลอ ผมสรรหาเหตุผลมากมายมา เข้าข้างตัวเอง ผมจะคอยสอนเด็กๆ เต็มจนกว่าจะได้เดบิวต์ จากนั้นจะพาเมมเบอร์ทุกคนไปให้ถึงฝันทุกครั้งที่คัมแบ็ก⁴ ผมมั่นใจว่าตัวเองจะอดทนสอนพวกเขาได้ ต่อให้จะเหนื่อย สะเปะสะปะเหมือนหมวดหมึกก็ตามที

ใช่แล้ว ครูฝึก ครูฝึกนี่แหละดี ผมยังมีโอกาสเริ่มต้นใหม่ ได้ 'อีกครั้ง'

⁴ คัมแบ็กที่ใช้กับศิลปินหรือไอโดลเมื่อมีการปล่อยผลงานใหม่ๆ หลังจากมีการหยุดพักกิจกรรมไป

ผมมัวแต่ปล่อยให้ความคิดเตลิดไปไกล จนไม่ทันรู้ตัวว่า มาหยุดยืนอยู่กลางถนนตั้งแต่เมื่อไร

ทันใดนั้นเสียงแตรรถก็ดังขึ้น วินาทีต่อมาผมรู้สึกเหมือน โดนอะไรบางอย่างชนเข้าเต็มแรง ร่างผมกระเด็นลอยขึ้นฟ้า ก่อนตกลงโดยที่หัวกระแทกลงกับพื้นยางมะตอย ขณะที่สติ กำลังจะเลือนหาย คำคำทอพรุ้งพรุ้งขึ้นในใจ เพราะรู้ว่าชาวคง เขียนว่าผมฆ่าตัวตายแน่นอน

‘เฮ้อ นี่มันไอโดลตกอับชัดๆ ทั้งที่ยังอยากมีชีวิตอยู่แท้ๆ แต่ต้องมาตายแบบนี้ซะได้’

‘หลังวงถูกยุบแล้วตายเลยเหรออ อะไรมันจะชวยได้ขนาดนี้’

ผมอยากสบถออกมาดังๆ แต่กลับโดนความเจ็บเล่นงาน จนพูดไม่ออก

‘ต่อจากนี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น...เราไปเริ่มต้นกันใหม่ที่แซ่ซ่ม เกอะนะ’

ขณะที่สติกำลังค่อยๆ เลือนราง ภาพของช่วงเวลาที่ใช้ไป อย่างเปล่าประโยชน์ในชีวิตพากันผุดขึ้นมาอย่างรวดเร็วและ หายไปไวดังแสงวาบ รู้ตัวอีกทีวงก็ถูกยุบไปแล้ว แต่ถึงอย่างนั้น ผมยังจำสิ่งที่จีซอนของพูดได้อย่างชัดเจน

ไปที่เซซมเธอ ผมจะไปรู้คนอื่นได้ยังไงกัน จีซอนของ
คงบ้าไปแล้วละมัง

คำถามพวกนี้ผุดขึ้นในหัวของผม ก่อนที่เปลือกตาทั้งสอง
ข้างจะหลับลง

ผมไม่เคยคิดอยากจะเป็นไอดอลด้วยซ้ำ กระทั่งตอนอายุสิบสี่ปี
ก็มีแมวมองเดินเข้ามายื่นนามบัตรให้แล้วพูดว่า

“เธอหน้าตาดีใช้ได้เลย ลองมาที่บริษัทเราดูสิ”

ตอนนั้นผมยังเป็นเด็กไร้เดียงสา เลยหลงคิดว่าตัวเองเป็น
คนพิเศษ และถูกถ้อยคำพวกนั้นกลืนกินตัวตนไปโดยไม่รู้ตัว

หลังผมเข้าไปเป็นเด็กฝึกในค่ายก็ซ้อมเต้นอย่างเอาเป็น-
เอาตาย ต่อให้ร่างจะพังก็ห้ามหยุด เพราะถูกปลุกผังและ
คาดหวังว่าต้องเป็น ‘ไอดอลเบอร์หนึ่ง’ ให้ได้ แต่สุดท้ายก็ถูก
ความคาดหวังพวกนั้นบดขยี้จนไม่เหลือชิ้นดี

ผมเริ่มใช้ชีวิตเร็วกว่าใคร แม้ตอนนี้จะอายุเกือบสามสิบปี
เหมือนกัน แต่ผมกลับไม่รู้วิธีการอยู่ร่วมกับคนอื่น แถมยัง
ล้มเหลวเร็วกว่าใครเพื่อนด้วย

พระเจ้าคงมองว่าชีวิตแบบนี้ช่างน่าสงสาร หรือไม่ก็คงจะมี
เหตุผลอื่น เลยได้มอบโอกาสอีกครั้งให้กับผม

ผมจำได้แม่นว่าก่อนหน้านี้ตัวเองถูกรถชนจนกระเด็น ก่อนตกลงมาศีรษะกระแทกกับพื้นถนน แต่พอลืมตาอีกที่ผม กลับยังสบายดี แถมยังไม่ได้บาดเจ็บอะไรอีกด้วย

นอกจากนี้ ร่างกายในวัยยี่สิบกลางๆ ของผมที่ต้องพึ่ง กาแฟทุกวันเพื่อให้แอ็กทีฟ แต่ตอนนี้กลับรู้สึกกระปรี้กระเปร่า ทั้งที่ยังไม่ได้จิบกาแฟ หลังจากครุ่นคิดและสำรวจรอบๆ ผมก็ได้ข้อสรุปว่า ผมย้อนเวลากลับมาในอดีตสมัยยังเป็นเด็กฝึก

เฮ้อ บ้าชะมัด นี่ผมย้อนเวลากลับมาในอดีตเหมือนพวก ตัวเอกในนิยายออนไลน์อย่างนั้นหรือ

ผมเองไม่ได้อ่านนิยายออนไลน์บ่อยนัก แต่เชื่อว่าไม่รู้ อะไรเกี่ยวกับการย้อนเวลาเลย เพราะยังไงผมก็เป็นไอโดลตกกับ ที่ใช้เวลาไปกับการไถโทรศัพท์มากกว่าเล่นบนเวทีอยู่แล้ว

หลังจากสงบสติอารมณ์ให้เข้าที่เข้าทางและตรวจสอบดูว่า วันนี้เป็นวันที่เท่าไรปีอะไร แต่ผมพอจะเดาได้อยู่บ้าง เพราะ โทรศัพท์ที่อยู่บนโต๊ะข้างเตียงเป็นรุ่นที่ผมเคยใช้ตอนมัธยม ปลาย

ตอนนั้นเองที่ผมคิดได้ว่า บางทีนี่อาจจะเป็นแค่ฝัน ผม เลยเดินไปอาบน้ำเย็นในห้องน้ำทั้งที่ไม่เคยทำมาก่อน พอน้ำเย็น สาดลงมา ผมพลันรู้สึกปวดหัวและสั่นเทิ้มไปทั้งตัวในทันที

ชัดเจนแล้วว่านี่ไม่ใช่ความฝัน

ถึงจะดูน่าอายไปหน่อย แต่ไหนๆ ก็ตกอยู่ในสถานการณ์ ที่ดูเกินจริงแบบนี้ ผมเลยลองพ่นคำพูดที่พวกตัวเองในนิยาย เขาพูดกัน เพื่อว่าจะมีหน้าตาต่างสถานะ ข้อความ หรือหน้าตา ระบบโผล่ขึ้นมาบ้าง

แต่น่าเสียดายที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย ผมย้อนกลับมา ในอดีตเมื่อแปดปีก่อน แต่กลับไม่มีอะไรต่างจากเดิมเลย

อะไรกันเนี่ย ให้ย้อนเวลากลับมาทั้งทีน่าจะแถมอะไรมา ด้วยหน่อย อย่างน้อยขอเป็นหน้าตาต่างภารกิจก็ได้

ตอนนั้นเองแม่ก็เดินเข้ามา เธอดูเด็กกว่าที่ผมจำได้ แถม ยังไม่ได้ตัดผมเป็นลอนเหมือนในอนาคตด้วย ระหว่างนั้น เหมือนเธอจะรู้สึกที่ผมดูแปลกไป จึงเอ่ยถามออกมา

“มีอะไรหรือลูก”

ผมที่ได้ยินแบบนี้ก็อยากจะตอบกลับไปว่า ‘แม่ครับ ผม มาจากอนาคตในอีกแปดปีข้างหน้า ผมคงตอบแทนบุญคุณแม่ ไม่ได้แล้ว เพราะผมจะกลายเป็นไอดอลตกอับ’ แต่กลับพูดไม่ ออก จึงได้แต่แสร้งว่าทุกอย่างปกติดี ก่อนสวมเสื้อผ้าที่แม่ เตรียมไว้ให้แล้วมุ่งหน้าไปยังบริษัทที่จะเดบิวต์ให้ผมกลายเป็น ไอดอลตกอับ

ผมรู้สึกว่าเป็นโอกาสที่พระเจ้ามอบให้เพื่อที่ผมจะได้เลิกเป็นไอโดล และผมจะทำแบบนั้น

การพยายามเลิกเป็นไอโดลครั้งแรก...ล้มเหลว

ไม่น่าแปลกใจเท่าไร เพราะก่อนจะได้เดบิวต์ ผมก็เคยบ่นว่าอยากจะเลิกเป็นไอโดลทุกไตรมาส ต่อให้ครั้งนี้ผมจะพูดจริงแค่ไหน คงไม่มีใครเชื่อคำพูดของเด็กสิบแปดที่เป็นเด็กฝึกมาสี่ปีอยู่ดี เพราะคิดว่าผมคงพูดเล่นอีกตามเคย

จะอย่างไรดีล่ะที่นี่

แม้ตอนที่เริ่มเป็นเด็กฝึกผมจะยังเป็นเด็กไร้เดียงสาและมีพลังใจ แต่ทั้งความตั้งใจและความอดทนของผมเทียบกับเด็กคนอื่นที่มุ่งมั่นอยากเป็นไอโดลไม่ได้เลย บางคนถึงขั้นยอมทิ้งการเรียนมาทุ่มเทฝึกซ้อมเพื่อให้ได้เดบิวต์

พอลองมาคิดดูดีๆ ใครมันจะไปเชื่อคำพูดของคนที่เป็นอยากลาออกทุกไตรมาส แต่ทางค่ายกลับยังวางตำแหน่งให้เป็นหัวหน้าวงเพราะอายุเยอะสุดกันล่ะ

ไม่นานนัก กรรมการบริษัทจึงเรียกผมเข้าไปคุยตามล่ำฟัง

“ฮยอนโอ ถ้านายเอาแต่พูดว่าจะเลิกเป็นไอดอลแบบนี้ ก็แย่นะสิ ทางเราวางตัวเด็กที่จะเดบิวต์ในวงไว้เกือบหมดแล้ว อย่างมาทำให้เด็กคนอื่นเสียกำลังใจแบบนี้สิ”

ปลาๆ

ถ้ายังเป็นผมตอนอายุสิบแปด คงโดนคำพูดของกรรมการ บริษัทที่สวมหน้ากากเป็นคนดีสร้างแผลใจให้ไปแล้ว แต่ผมในตอนนี้นักลับฟังคำพูดพวกนั้นแบบเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา พลังคิดหาทางเลิกเป็นเด็กฝึก

ลองอดทนไปอีกสักวันสองวันดีไหมนะ

ความคิดไว้สาระนั้นแวบเข้ามาในหัวชั่วขณะ ก่อนจะสลัดทิ้งไปอย่างรวดเร็ว

ในห้องซ้อมใต้ดินที่เต็มไปด้วยกลิ่นอับชื้นและกลิ่นของสเปรย์ดับกลิ่นเพราะอากาศไม่ถ่ายเท แต่ถึงอย่างนั้น พวกเด็กหนุ่มก็คิดไปเองว่านี่คือกลิ่นของชีวิตวัยรุ่น โดยไม่รู้เลยว่าหลังจากนี้แปดปี หนึ่งในพวกตนจะได้กลายเป็นไอดอลพ็อปปูล่าร์เพราะทำแฟนสาวตั้งครรภ์ก่อนแต่งงาน ส่วนอีกคนหนึ่งเข้ากรมทหารเพราะโดนแฉเรื่องราวสมัยเรียนจนไม่เหลือชิ้นดี

ผมไม่คิดจะซ่อนสายตาถูกเหยียดหยามไว้ เพราะเมื่อมองทางซ้ายก็เจอเด็กติดเที่ยวคลับ ส่วนทางขวาก็เป็นผู้ต้องหาคดีมาแล้วจับที่เกือบชนคนตาย

ทนต่ออีกสักวันสองวันบ้างอะไรกันล่ะ

ผมจะไปทนอยู่ได้ยังไง ในเมื่อเด็กพวกนี้ตั้งใจซ้อมกันอย่างเอาเป็นเอาตายโดยไม่รู้เลยว่าอนาคตของตัวเองจะเลวขนาดไหน ถ้าเด็กพวกนี้รู้คงพูดว่า ‘คงต้องใช้ชีวิตระวังๆ แล้วสิ’ แน่หอน แต่ถึงจะไม่อยากอยู่ ผมก็ต้องซ้อมร้องเพลงอยู่ในห้องนี้จนถึงรุ่งสางของอีกวัน

ผมปิดโทรศัพท์แล้วออกมานั่งในสนามเด็กเล่นใกล้ๆ อพาร์ทเมนต์ที่ไม่ค่อยมีคนอยู่ เพราะไม่มีที่ไหนอีกแล้วที่ผมจะได้อยู่กับตัวเอง ขณะเดียวกันพลันรู้สึกว่าการย้อนเวลากลับมาอดีตแบบนี้ มันเสียเวลาเปล่าจริงๆ

ทุกคนคงคิดว่า ถ้าตัวเองได้โอกาสย้อนเวลากลับมาเหมือนในนิยาย คงคิดออกทันทีว่าตัวเองต้องทำอะไร แต่ความจริงแล้วมันไม่ง่ายเลย

เฮ้อ อยากให้ใครสักคนมาช่วยบอกจั่งว่าต้องทำอะไรบ้างทำไมเราถึงได้รู้สึกไม่อยากทำอะไรเลยกันนะ

ผมลองตั้งคำถามกับตัวเองว่า ‘ถ้าเลิกเป็นเด็กฝึกแล้วกลับไปเรียนให้ทันเพื่อน จะเข้ามหาวิทยาลัยดีๆ เหมือนคนอื่นได้ไหม’ แน่นอนว่าคำตอบคือ ‘ไม่’ เพราะผมทิ้งเรื่องเรียนไปตั้งแต่ขึ้นมัธยมต้นเพื่อมาตั้งใจกับการเป็นเด็กฝึกแล้ว แค่คิดว่าตัวเองจะต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ทั้งที่เหลือเวลาไม่ถึงปี ก็รู้สึกว่ามันไร้สาระเหลือเกิน หรือต่อให้โชคเข้าข้างสอบเข้าได้จริงๆ ก็คงต้องพยายามเลือดตาแทบกระเด็นเพื่อเรียนตามคนอื่นให้ทันอยู่ดี

ในขณะที่ผมกำลังครุ่นคิดเรื่องแยๆ ไม่จบไม่สิ้น จู่ๆ ผมก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

ทำไมผมถึงไม่เจอจีซอนซองในห้องฝึกซ้อมใต้ดิน همینเน่านั้นละ ผมจำได้ว่าจีซอนซองจะเข้ามาเป็นเด็กฝึกในค่ายไร้อุปกรณ์เล็กๆ แห่งนี้ตอนอายุสิบแปดปี แถมเขายังได้อยู่ในรายชื่อกลุ่มที่จะเดบิวต์ด้วย ผมก็มองจอโทรศัพท์ที่เพ่งปิดเครื่องอยู่ครู่หนึ่ง

“ต่อจากนี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น...เราไปเริ่มต้นกันใหม่ที่เซซมเถอะนะ”

“เรามาเดบิวต์ด้วยกันอีกครั้งเถอะ”

พอลองนึกย้อนดูอีกครั้ง มันช่างเป็นความคิดที่บ้าบอจริงๆ

Chapter 2 Re-start (2)

ต้นสังกัดในวงการไอโดอลที่ตั้งชื่อบอยแบนด์แบบล้าสมัยมีอยู่
 เกือบทุกที่ และค่ายเล็กๆ แห่งนี้ดูเหมือนจะเป็นอันดับหนึ่งในเรื่องความล้าหลัง อย่างตอนที่ไดเดบิวต์แล้วรู้ว่าวงของตัวเองชื่อว่า 'OverFlash' ผมได้แต่คิดว่าชื่อนี้มันจะโหลไปไหน ต่อให้กรรมการบริษัทตายแล้วฟื้นใหม่ ก็ยังไม่รู้เลยว่าจะคิดชื่อที่โหลกว่านี้ได้อีกไหม

จีซอนซองเป็นเมมเบอร์ที่โดดเด่นเกินใครในวง OverFlash เพราะทั้งสูง ทั้งหล่อ แถมยังร้องเพลงเก่งอีกต่างหาก ถึงเขาจะเต้นได้ไม่ค่อยเก่ง แต่นั่นไม่ได้ทำให้เขาดูดีน้อยลงเลยสักนิด

ผมที่เป็นเมมเบอร์วงนู⁵นี้ยังไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมเขาถึงอยู่ที่นี่ ถ้าผมหล่อและร้องเพลงเก่งได้สักครึ่งของเขา ผมคงไปยืนประท้วงหน้าเซซมให้ที่นั่นเดี๋ยวนี้อะ

แต่นั้นเป็นเรื่องในอดีต เพราะตอนนี้เขาอายุยี่สิบหกปีแล้ว...ไม่ใช่สิ ถ้าผมย้อนเวลากลับมาแปดปี แสดงว่าตอนนี้จีซอนซองก็ต้องอายุสิบแปดปีเหมือนกันนะสิ

จีซอนซองเป็นคนที่แปลกมากจริงๆ

ตอนที่วงฟังไม่เป็นท่า เขาก็ยังยืนหยัดจะอยู่กับวง ทั้งที่ต่อให้เลิกเป็นไอดอล แต่คนที่มีพรสวรรค์แบบเขาก็ยังมีหนทางให้ทำมาหากินได้อีกเยอะแยะ ทว่าเขากลับไม่รู้สึกลำบาก และไม่เคยยอมออกจากวงการไอดอล แม้อายุจะเพิ่มขึ้นทุกปี

ด้วยรูปร่างสูงโปร่ง เขาเคยถูกทาบทามให้ไปเป็นนายแบบอยู่สองสามครั้ง แถมยังเคยได้รับข้อเสนอให้ไปเป็นนักแสดง เพราะมีใบหน้าหวานหยดจนได้รับฉายาว่าพ่อหวานนุ่มจากแฟนคลับ แต่ก่อนที่วงจะถูกยุบ เขาตัดสินใจโอกาสดีๆ เหล่านั้นไปหมด

⁵ แปลว่า ใคร มักใช้เปรียบเทียบกับไอดอลที่ยังไม่ค่อยมีชื่อเสียง

ในช่วงเวลาที่แสนยุ่งเหยิงนั้น ต้นสังกัดเคยพูดกับ จีซอนซองว่า ‘นายออกไปใช้ชีวิตเถอะนะ’ แต่เขาปฏิเสธไป ราวกับว่า ในวงการบันเทิง ถ้าไม่ใช่ไอดอลก็ไม่มีความหมาย เพราะนับจากวันที่เดบิวต์จนกระทั่งวงถูกยุบ แม้เขาจะไม่ได้ ขึ้นไปยืนบนเวทีบ่อยนัก แต่เขาทุ่มเทตั้งใจทำการแสดงเสมอ

ตอนนั้นผมคิดว่าถ้าไม่ใช่ไอดอล ก็คงไม่มีช่องทางทำมา-
หากินอีกแล้ว ผมเลยไม่ได้มองหาโอกาสอื่นๆ ว่างเลย แต่ทำไม
คนที่มีทางเลือกตั้งมากมายอย่างจีซอนซองถึงได้ยึดติดกับการ
เป็นไอดอลขนาดนั้นกันล่ะ

หลังจากนั่งใช้สมองครุ่นคิดอยู่ในสนามเด็กเล่น ผมก็ได้
ข้อสรุปมาสองข้อ

ข้อแรกคือ จีซอนซองเป็นผู้ยื้อเวลา

ข้อสองคือ จีซอนซองอยากประสบความสำเร็จในฐานะ
ไอดอลให้ได้ หรือไม่มีก็มิเหตุผลอื่นที่ต้องใช้ชีวิตในฐานะไอดอล

ซึ่งมีความเป็นไปได้กว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ที่จีซอนซอง
จะเป็นผู้ยื้อเวลา ถึงแม้ตอนแรกจะคิดว่า ที่พระเจ้าให้ผม
ยื้อเวลามาแปดปีก่อน ก็เพราะชีวิตผมมันน่าสงสาร แต่พอลอง
มาคิดดูอีกที บนโลกนี้มีคนที่น่าสงสารกว่าผมตั้งเยอะ แล้ว
ทำไมพระเจ้าถึงให้โอกาสเริ่มต้นใหม่กับ (อดีต) หัวหน้านาง

ไอโดลที่ถูกรถชนกลางถนนเพราะเมาแล้วเดินไม่ดูตาม้าตาเรือ
กันล่ะ

แถมถ้าเทียบกับจีซอนซองแล้ว ผมแทบไม่มีอะไร
เหนือกว่าเขาเลยยกเว้นเรื่องเต้าน

ต่อให้ผมไม่คิดเข้าข้างตัวเองและมองให้เป็นกลางที่สุด
คำพูดเกี่ยวกับแซซมที่จีซอนซองพูดกับผม มันก็ดูมีนัยสำคัญ
แปลกๆ

พอผมตัดสินใจเปิดโทรศัพท์ขึ้นมาอีกครั้ง ข้อความ
มากมายพลันผุดขึ้นมาเป็นดอกเห็ด พร้อมกับจำนวนสายไม่ได้
รับที่แจ้งเตือนเต็มด้านบนหน้าจอ พอลองไถดูรายชื่อสายที่โทร.
เข้ามา กลับไม่เจอเบอร์ของจีซอนซองเลย ซึ่งไม่น่าแปลกใจอะไร
เพราะถ้าไม่นับเรื่องที่เป็นเด็กฝึกในค่ายเล็กๆ แห่งนี้ด้วยกัน ผม
กับจีซอนซองก็แทบไม่มีเรื่องอะไรที่ต้องติดต่อกันเลย แม้แต่
เมมเบอร์ในวงคนอื่นๆ ที่รู้จักและฝึกด้วยกันมาตั้งแต่ปี ผมยัง
จำเบอร์โทรศัพท์ของพวกเขาไม่ได้เลย

เมื่อคิดถึงความจริงอันน่าหดหู่นี้ ผมก็ได้แต่ถอนหายใจ
ให้กับมันสมองอันน้อยนิดของตัวเอง

หากจีซอนซองเป็นผู้ยื้อเวลาอย่างที่ผมคิดไว้จริงๆ ไม่ใช่
ว่าผมโดนลูกหลงให้ยื้อเวลากลับมาด้วยเหรอ การที่เป็นแบบนี้

มันอาจจะดีกว่าการต้องตายอย่างไอดอลตกอับเป็นร้อยเท่า-พันเท่าก็จริง แต่มันกลับรู้สึกเปล่าเปลี่ยวใจไม่ต่างจากตอนก่อนย้อนเวลากลับมาเลย

อย่างวันนี้ตอนที่ออกจากบ้าน ผมยังคิดในหัวไม่หยุดว่า 'นี่คือโอกาสที่จะเลิกเป็นไอดอล' แต่พอผ่านไปสักพัก ความคิดนั้นก็ค่อยๆ จางหายไป

ถ้าจีซอนชองอยู่ที่แซชมจริงๆ ผมควรจะไปถามเขาให้รู้เรื่อง

ขณะที่คิดแบบนั้น ผมก็สรุปคำถามทั้งหมดในหัวตัวเอง

จีซอนชองคือใครกันแน่...เขาเป็นผู้ย่นเวลาใช่ไหม แล้วทำไมจีซอนชองถึงได้...หล่อขนาดนั้น

ผมใช้สองมือทั้งหัวตัวเองอย่างแรงแล้วลูบขึ้น

ไม่รู้แล้ว อย่างแรกต้องออกจากค่ายไร้ชื่อเล็กๆ แห่งนี้ให้ได้ แล้วมองหาอนาคตที่สดใสก่อนดีกว่า

ชีวิตคนเราคือการแข่งขัน ฉะนั้นไม่มีทางที่ทุกอย่างจะเป็นแบบที่หวัง

คงต้องใช้เวลาลักหนึ่งเดือนครึ่งในการออกจากค่ายไร้ชื่อเสียงแห่งนี้ และต้องใช้เวลาอีกประมาณสองสัปดาห์สำหรับ

การโน้มน้าวใจพ่อแม่ว่า วันเวลาและเงินที่เสียไปตอนผมเป็นเด็กฝึกสี่ยังไม่ได้เสียเปล่า แล้วค่อยบอกให้พวกท่านมั่นใจว่า หากอนาคตผมยังอยากเป็นไอดอล ผมจะไม่อยู่ในค่ายนี้ แต่จะไปอยู่ที่อื่นแทน

ระหว่างสองสัปดาห์แรกที่ต้องโน้มน้าวพ่อแม่ ผมต้องไปบอกคนที่เกี่ยวข้องอย่างกรรมการบริษัทด้วยการประท้วงว่าจะเลิกเป็นเด็กฝึกอย่างจริงจังเสียก่อน

ช่วงแรกผมอาจต้องทำตัวเป็นเด็กหัวรั้นไม่มาซ้อมบ้างเป็นบางครั้ง หลังจากนั้นค่อยตัดสินใจว่าจะกลับไปเป็นเด็กอายุสิบแปดทั่วไป ลงเรียนภาคค่ำจนถึงสี่ทุ่มในโรงเรียนที่ตัวเองไม่เคยคิดจะไป แต่ถ้าเรียนแล้วไม่รุ่ง คงจะไปซื้อหุ้นหรือไม่ก็ลอตเตอรี่

เพราะผมพอรู้อยู่บ้างว่า ตอนนี้ซื้อหุ้นตัวไหนแล้วจะทำได้ในอนาคต ต่างจากเลขลอตเตอรี่ที่แทบนึกอะไรไม่ออกเลย หลังจากนั้นค่อยมาวางแผนคร่าวๆ ว่าจะซื้อตึกแถวไหนในกรุงโซลดี ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้ ผมคงจำเลขลอตเตอรี่ หรือไม่กี่ดูยหุบที่เกี่ยวข้องกับสังหาริมทรัพย์มาด้วยแล้ว

ถึงผมจะรู้สึกผิดกับนักลงทุนหลายคน เพราะนี่มันไม่ต่างอะไรกับการโกงอนาคต แต่ชีวิตคนเราก็คือการแข่งขัน และข้อมูล

จากอนาคตที่ได้มาก็เป็นผลจากการลงทุน โดยใช้ชีวิตก่อนเป็น
บทเรียน แม้วางจะพังแล้วก็จริง แต่ว่าชีวิตยังต้องไปต่อ ผมจะไม่
ยอมให้อะไรมากำหนดชีวิตผมอีก

ผมพอจะจำได้อยู่บ้างว่าช่วงครึ่งหลังของปีหน้า วงบอย-
แบนด์วงหนึ่งที่ได้เดบิวต์กับแซซมจะประสบความสำเร็จ แถม
วงนั้นยังมีหกคนเหมือนวงผมด้วย แม้จะเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่
สุดท้ายก็มีทักษะในการตั้งชื่อวงที่ดูล้ำสมัยเหมือนกันหมด ทว่า
วง 'Perfection' กลับโด่งดังตามชื่อที่ค่ายตั้งให้ ไม่ได้ล้มเหลว
เหมือนพวกหนูทุกอย่าง วง OverFlash

เนื่องจากพวกเขาเป็นวงรุ่นพี่ พวกเราเลยพอได้เดินเฉียด
และทักทายกันอยู่บ้างในงานประกาศผลรางวัลช่วงปลายปี แถม
ยังเคยใช้ห้องรับรองในมิวสิกโชว์ร่วมกันอยู่สองสามครั้ง นั่นคือ
ทั้งหมดเท่าที่ผมจำได้ นอกจากนั้นเมมเบอร์ในวงที่ติดเที่ยวคลับ
ยังเคยบอกเขาว่า หัวหน้าวาง Perfection เป็นเมนแดนซ์ที่เต้น
ได้เก่งมาก แถมยังหล่อเหลาสุดๆ ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ดู

⁶ ตำแหน่งนักเต้นหลักของวง โดยจะเลือกจากสมาชิกที่มีทักษะการเต้นโดดเด่นที่สุด

สมบูรณ์แบบจนต้องอ้าปากค้าง รวากับรูปปั้นที่ถูกขโมยมาจาก พิพิธภัณฑ์ลูฟร์⁷

ตอนงานประกาศรางวัลปลายปี พวกเราเคยได้เต้นคอลแลปส์⁸กัน และนั่นทำให้ผมรู้ว่าเขาเต้นเก่งมากจริงๆ ทำเอาผมอดรู้สึกประทับใจไม่ได้เลย โดยเฉพาะการที่เขาควบคุมร่างกายได้อย่างดีเยี่ยมตอนเต้นแบบปี๊ปปิง⁹และแบบสตรีต¹⁰ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผมไม่ถนัดเลย

ต้องขอบคุณ ‘ชนมินยอง’ หัวหน้านาง Perfection ที่ใช้ชื่อจริงแทนที่จะใช้ชื่อในวงการ ผมเลยพอจะจำอะไรเกี่ยวกับวงนี้ได้บ้าง แต่ก็แค่ชื่อของเมมเบอร์สองสามคนในวง Perfection เพราะผมเองก็จำชื่อคนไม่เก่งอยู่แล้ว แถมตอนนั้นยังมุ่งมั่นกับการทำวงของตัวเอง ดังนั้นการจำชื่อเมมเบอร์วงอื่นไม่ได้จึงถือว่าเป็นเรื่องปกติ แต่ขอแค่จำหน้าตอนเจอกันได้ก็พอ

⁷ พิพิธภัณฑ์ทางศิลปะที่จัดแสดงและเก็บรักษาผลงานทางศิลปะที่ทรงคุณค่าระดับโลก ตั้งอยู่ในกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

⁸ ย่อมาจากคำว่า Collaboration หมายถึง การร่วมมือกัน หรือทำงานร่วมกัน

⁹ เทคนิคการเต้นที่มีเอกลักษณ์คือการเกร็งกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ อย่างรวดเร็วและเป็นจังหวะ ทำให้ร่างกายเหมือนกระตุกหรือสั่น

¹⁰ การเต้นที่เกิดจากการรวมเทคนิคการเต้นหลายๆ แบบเข้าด้วยกัน ซึ่งมีต้นกำเนิดจากวัฒนธรรมการเต้นข้างถนน

จากนั้นประมาณหนึ่งปีหลังจากเดบิวต์ วง Perfection ได้รับความนิยมอยู่ตลอด และทุกอย่างลื่นไถลไปได้ด้วยดี ในขณะที่วงของพวกผมกำลังดิ่งลงเหว แต่สถิติที่ไอดอลชายแปดสิบเปอร์เซ็นต์จะเป็นพวกชอบก่อเรื่องไม่ได้มีไว้โชว์เล่นๆ เพราะแม้กระทั่งเมนโวล¹¹ของวง Perfection ก็หนีเรื่องนี้ไม่พ้น แต่ผมไม่รู้เหมือนกันว่าเขาไปก่อเรื่องอะไรมา

เพราะช่วงนั้นวง OverFlash เองก็โดนโจมตีอย่างหนัก ผมเลยไม่มีเวลาไปใส่ใจกับปัญหาของวงอื่น แต่ถ้าจำไม่ผิด น่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการพนัน แถมยังเป็นข่าวใหญ่ลงหน้าหนึ่งเลยทีเดียว

ผมต้องคอยบอกพ่อเรื่อยๆ ว่าควรซื้อหุ้นตัวไหนตอนไหน เพราะตอนนี้พ่อยังคงเป็นคนรุ่นเก่าที่สนใจเรื่องการลงทุนและคิดว่าตัวเองเก่งเรื่องพวกนี้มาก แต่แปดปีหลังจากนี้ พ่อจะสูญเสียเงินกว่าสามสิบล้านวอนไปกับการซื้อหุ้น นั่นเลยทำให้พ่อคิดว่าการบริหารทรัพย์สินที่ดีที่สุดคือการอดออมกับกองทุนบำนาญ

¹¹ ตำแหน่งนักร้องหลักของวง โดยจะเลือกจากสมาชิกที่มีเสียงไพเราะ และมีทักษะการร้องโดดเด่นที่สุด

ผมรู้ว่าการทำแบบนี้จะเกิดทฤษฎีผีเสื้อขยับปีก¹²ที่ส่งผลถึงอนาคต เพราะผมไม่ได้เก่งเรื่องคิดวิเคราะห์อะไรแบบนี้ แต่อนาคตคือสิ่งที่ยังมาไม่ถึง แต่ปัญหาตอนนี้เราก็ต้องแก้ตอนนี้ เหมือนคติที่ว่า ‘วิ่งเต้นให้เหมือนเท้าลูกเป็นไฟ’

สำหรับพ่อผมที่เป็นพวกซื้อขายหุ้นระยะสั้นคงคิดว่าผมเป็นนักลงทุนอัจฉริยะรุ่นใหม่หรืออะไรทำนองนั้น แต่ถ้าจะทำให้สำเร็จต้องได้รับความเชื่อใจก่อน เพราะผมไม่ใช่ร่างทรงที่จู่ๆ จะไปบอกพ่อว่า ‘พ่อ ปีนีเล่นหุ้นตัวนี้เถอะ’ แล้วพ่อจะเชื่อ ชินพูดแบบนี้ไปพ่อคงคิดว่า ‘ลูกชายที่อยากเป็นไอดอลจะมารู้เรื่องอะไรกัน’ แน่นนอน

ผมคงต้องถูเรื่องราว ได้ยินคนในค่ายพูดกันว่าหุ้นตัวนี้จะขึ้นเพื่อเอามาหลอกให้พ่อลองซื้อดูสักครั้ง ถ้าพูดกรอกหูตอนกินข้าวเข้ากันสักสัปดาห์หนึ่ง พ่ออาจจะซื้อหุ้นตัวที่ผมแนะนำจริงๆ ก็ได้ ยิ่งหุ้นที่พ่อซื้อทำกำไรได้มากเท่าไร ก็ยิ่งทดแทนเงินที่สูญเสียไปตอนผมเป็นเด็กฝึกได้มากเท่านั้น

ส่วนเรื่องที่จะเลิกเป็นเด็กฝึก ผมพาแม่ไปที่ค่ายด้วยแล้วให้ท่านพูดว่า ‘ลูกฉันจะเลิกเป็นไอดอลแล้ว’ เลยจัดการสลัด

¹² ทฤษฎีที่กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย ก็สามารถส่งผลกระทบต่อเนื่องจนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่และคาดไม่ถึงได้

ต้นสังกัดที่เอาแต่เกาะติดผมแล้วบอกว่า ‘ต่อให้ใครจะพูดยังไง แต่นายเป็นหนึ่งในเมมเบอร์ที่จะได้เดบิวต์แน่นอน’ ได้ไม่ยาก

ตอนเด็กผมอาจจะยังไม่รู้เรื่อง แต่พอลองมาดูสัญญาให้ดี อีกครั้งด้วยมุมมองของคนวัยยี่สิบหกปี จึงได้รู้ว่าในสัญญามีแต่เรื่องไร้สาระทั้งนั้น

แต่นั้นจะเป็นหนึ่งในเหตุผลหลายๆ ที่ผมอยากเลิกเป็นไอดอล แต่กลับอดรู้สึกขมขื่นไม่ได้จริงๆ เพราะเหมือนผมสูญเสียส่วนหนึ่งของตัวเองไป แถมยังทำให้พ่อแม่ที่คอยสนับสนุนผมทั้งชีวิตนี้และชีวิตก่อนต้องเสียใจ

ในชีวิตก่อน พอผมโตขึ้นก็เริ่มโทร.หาแม่บ่อยลง เนื่องจากแม่ตั้งเสียงรอสายเป็นเพลงไตเติลของวง OverFlash ที่ไม่เคยติด Top 100 ของชาร์ตเพลงเลยด้วยซ้ำ มันทำให้ผมทั้งรู้สึกขายหน้าและเสียใจ แต่ครั้งนี้ผมจะไม่ยอมให้มันเป็นแบบนี้เด็ดขาด ในชีวิตนี้ผมจะต้องเป็นลูกชายที่ประสบความสำเร็จจนร่ำรวย และตอบแทนบุญคุณพวกท่านให้ได้

“เราไปกินข้าวข้างนอกกันดีไหมลูก ร้านซูชิเป็นไง”

“เยี่ยมเลยครับ ลังซูชิแบบพิเศษให้ผมด้วยนะ”

ผมรู้สึกแปลกใจไม่น้อยที่แม่ไม่ดูผมแบบ ‘คิดไว้แล้วว่า
ต้องเป็นแบบนี้’ หรือไม่ก็ถามว่า ‘แล้วอนาคตจะทำอะไร’ แต่
กลับเดินควงแขนผมออกจากค่ายเล็กๆ แห่งนี้ด้วยท่าที่ภูมิใจ

ตอนนั้นเองคนที่ในอนาคตจะก่อเหตุฆ่าแล้วจับก็หักผม
จากด้านหลังว่า ‘พี่ฮยอนโอครับ’ แต่ผมแกล้งทำเป็นไม่ได้ยิน

ลาก่อน พวกระเบิดเวลาทั้งหลาย ซาตินีอย่าเจอกันอีกเลย

ขณะกำลังกินอาหารเช้า ผมที่เลิกเป็นเด็กฝึกมาได้สักระยะ
และเพิ่งกลับไปเรียนเพื่อจะรับราชการ ก็พูดขึ้นว่า

“ผมจะเข้าแซชม”

พ่อที่ได้ยินว่าลูกชายตัวเองจะกลับไปเป็นเด็กฝึกอีกครั้ง
ในค่ายใหญ่ พลันพ่นน้ำเย็นที่เพิ่งกระดกดื่มไปออกมาทันที แม่
ที่เห็นจึงบ่นว่าสกปรก แล้วโยนผ้าเช็ดจานใส่ฟอรวกับหลุด
ออกมาจากละครชิตคอม แต่ท่านเองคงตกใจไม่ต่างกัน

“ลูกเพิ่งเลิกเป็นเด็กฝึกได้แค่อายุเดียวเองนะ

“แล้วตอนนี้กลับมาบอกว่าจะไปอดิชน¹³ ที่แซชมงั้นหรือ”

¹³ กระบวนการคัดเลือกบุคคลเพื่อเข้ารับการศึกษาฝึกฝนหรือร่วมงานด้วย โดยผู้สมัครต้องแสดง
ทักษะต่อหน้าคณะกรรมการเพื่อให้พิจารณาความเหมาะสม

ผมต้องรีบพูดก่อนโดนกล่อมจนเปลี่ยนใจ แต่แม่กลับทำ
สีหน้าตึงเครียดใส่ผมแทนที่จะเป็นพ่อ เพราะรายนั้นกำลังสำคัญ
และไอโซลกหลังได้ยินคำพูดของผมอยู่

ท่าทีที่พวกท่านแสดงออกมาผมพอเข้าใจได้ เพราะก่อน
หน้านี้ตอนที่ผมเป็นเด็กฝึกมาสี่ปี ผมมักจะบ่นว่าเหนื่อยแล้ว อยาก
เลิกเป็นมาตลอด แต่พอได้เลิกเป็นจริงๆ กลับบอกว่าอยากจะ
ไปเป็นอีก มันดูไม่น่าเชื่อถือ เกมยังดูเป็นการต่วนตัดสินใจ
เกินไปด้วย

“ไหนบอกจะเลิกเป็นเด็กฝึกแล้วกลับมาเรียนเพื่อรับ
ราชการอะไรนั้นไม่ใช่หรอ”

ผมโน้มหน้าพ่อแม่ด้วยข้ออ้างนั้นจริง แต่นั่น...เป็นการ
แก้ปัญหาเฉพาะหน้าเท่านั้น

อีกอย่าง หลังจากได้ลองกลับไปเรียนหนึ่งสัปดาห์แล้ว
ผมเลยได้ข้อสรุปว่า การเดินมันง่ายกว่าการเอาตัวเองไปพรมาน
กับการแก้ไขทฤษฎีคณิตศาสตร์แบบสองร้อยเปอร์เซ็นต์ อย่างที่คน
เคยบอกไว้ว่า คนเราต่างมีสิ่งที่ตัวเองถนัด และแม้ว่าพระเจ้าจะ
ประทานชีวิตที่สองให้ผม แต่ท่านไม่ได้มอบสมองด้านการเรียน
มาให้ด้วย

ผมอยากจะลองไปอดิชนที่เซซมสักครั้ง ถ้าไม่ผ่านจริงๆ ผมจะกลับไปตั้งใจเรียนและสอบเข้ามหาวิทยาลัยในเขต ปริมณฑลตามเดิม

หลังจากผมสาบานแบบขอไปทีเพื่อให้พ่อแม่วางใจ พวกท่านก็ดูจะยอมรับได้และคิดว่าลูกของตัวเองยังลังเลอยู่ว่าจะเลือกทางไหนดี โดยที่ไม่รู้เลยว่าผมย้อนเวลากลับมา...และหวังว่าพวกท่านจะไม่รู้ตลอดไป

Chapter 3 Re-start (3)

ความจริงแล้ว ผมไม่คิดหรอกว่าด้วยความสามารถที่มีจะทำให้ผมเข้าค่ายใหญ่อย่างแซชมได้ แถมยังไม่มั่นใจด้วยว่าจีซอนของอยู่ที่แซชมจริงหรือเปล่า แต่ผมไม่ได้มีความคิดไร้สาระอย่าง ‘ถ้านายอยู่ที่นั่น ฉันจะเข้าไปเป็นเด็กฝึกด้วยกันกับนาย’ อะไรแบบนั้น

เพราะเหตุผลที่อยากมาลองออกดิฉันที่แซชมกว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์มาจากความคิดที่ว่า ‘ผมเคยเป็นเด็กฝึกมาตั้งหกปีเชียวนะ’ ส่วนอีกสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือเป็นความคิดบ้าๆ ที่ว่า ‘ผมเรียนไม่ได้เรื่องจริงๆ’

จึงวางตัวเป็นเด็กอายุสิบแปดปีที่ว่านอนสอนง่ายและอ่อนน้อม ถ่อมตน ซึ่งแตกต่างจากภาพลักษณ์ภายนอก

ขณะเดียวกัน ผู้จัดการฝ่ายจัดหาไอดอลจึงเริ่มเล่าเรื่อง เด็กฝึกในค่ายให้ผมฟังว่า มีคนหนึ่งที่เด่นเก่งมากๆ แล้วเมื่อ เดือนก่อนก็มีเด็กหน่วยก้านดีอายุเท่าผมเข้ามา

ผมรู้ได้ทันทีว่าคนที่เด่นเก่งมากๆ นั้นต้องเป็นชนมินยอง แน่นนอน ส่วนอีกคนที่อายุเท่าผมน่าจะเป็นจีซอนซอง

พอทดสอบเสร็จ ผมคิดว่าตัวเองน่าจะได้เป็นเด็กฝึกของ แซซมแน่นนอนแล้ว พลังคิดว่าเธอคงเรียกผมมาซ้อมหลัง ออดิชั่นประมาณหนึ่งสัปดาห์ไม่ก็หนึ่งเดือน

ขณะที่ผมกำลังคาดเดาว่าจะได้มาซ้อมตอนไหน อีกฝ่าย ก็เอ่ยถามผมขึ้นมา

“สะดวกช่วงไหนบ้างคะ”

ผมเลยตอบไปอย่างไม่สนใจเท่าไร

“ได้หมดครับ”

“เยี่ยมเลยล่ะ งั้นวันนี้เราไปทักทายเด็กฝึกคนอื่นๆ กันเถอะค่ะ”

“ครับ?”

“มีไม่กี่คนหรอกค่ะ แล้วถ้าคุณฮยอนโอเริ่มได้พຽ່ງนี้เลย
จะดีมากเลยนะคะ”

“อะไรนะครับ”

“ถ้าคุณฮยอนโอเริ่มพຽ່ງนี้จะดีมากเลยคะ”

“เอ่อ...ได้ครับ”

สำนวนที่ว่าเพชรในตมก็ยังเป็นเพชรอยู่วันยังค่ำ...คงเป็น
คำที่อธิบายผมในตอนนี้ได้ดีที่สุด

ตอนนี้ผมกลายเป็นเด็กฝึกของแซชมแล้ว ชีวิตที่สองนี้
ทุกอย่างเปลี่ยนไปมากจริงๆ

“นายคือ...คนที่จู่ๆ ก็มาอดิชั่นนี่นา”

เสียงทักของใครบางคนดังขึ้นขณะที่ผมกำลังสำรวจรอบๆ
ห้องซ้อมซึ่งดูดีกว่าของค่ายเล็กไร้ชื่ออย่างสิ้นเชิง พอหันไปมอง
ก็พบว่าคนคนนั้นคือชนมินยอง ผมรีบซ่อนความประหลาดแล้ว
โค้งตัวแก้สับองศาหักท่ายเขาอย่างนอบน้อม

ชนมินยองดึงตัวผมขึ้นพลางโบกมือบดเช้งสือว่า ‘เราเป็น
เด็กฝึกเหมือนกัน อายุไล่เลี่ยกัน จะหักท่ายแบบทางการ
ไปทำไม’ ตอนนั้นเองที่ตาผมเหลือบมองข้ามไหล่เขาแล้วไปเห็น
กลุ่มเด็กวัยรุ่นที่อยู่ด้านหลัง หนึ่งในนั้นมีใบหน้าที่สะดุดตากว่า

ใคร เขาคือหนึ่งในเมมเบอร์วงบอยแบนด์ที่เหลือรอดเพียงหนึ่งเดียวจากค่ายเล็กๆ ไร้ชื่อ และเราก็ได้เจอกันอีกครั้งที่เซซม

ผมรู้สึกแปลกๆ ที่ได้เจอพ่อกว้างหนุ่มในวัยสิบแปดปีอีกครั้ง ผมอยากรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่กันแน่ถึงได้มาเดบิวต์ในวง OverFlash ทั้งที่มีใบหน้าหล่อเหลาขนาดนี้ ที่ผ่านมาเขาใช้ชีวิตแบบไม่เคยส่องกระจกหรือยังงั้น

จีซอนซองสบสายตากับผมอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเบือนหน้าหนีเดิมที่ผมไม่ได้คาดหวังอะไรมากนักกับการเจอกันครั้งแรกในชีวิตนี้ แต่พอเห็นท่าทางของเขาที่ทำเหมือนไม่รู้จักกันก็อดไม่ได้ที่จะเสียใจ

เอาเถอะ เดี่ยวคงได้มีโอกาสคุยกันแล้ว

ขณะที่ผมกำลังกวาดตามองคนอื่นๆ ในหัวพลันนึกไปด้วยว่า จะถามอะไรกับจีซอนซองดี ที่จะดูเป็นธรรมชาติมากที่สุดสำหรับคนเพิ่งเจอกันครั้งแรก ก่อนจะต้องแกล้งทำเป็นไม่รู้จักเขา

หลังจากพนักงานบอกว่าผมจะมาเริ่มฝึกซ้อมกับพวกเราตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป สีหน้าของเหล่าเด็กฝึกก็ดูไม่สບอารมณ์อย่างเห็นได้ชัด แม้ผมจะเป็นเด็กฝึกมานาน แต่ที่นี้ไม่ใช่สังกัด

เดิม และผมเป็นเด็กใหม่ จึงเลียงไม่ได้ที่จะถูกจ้องเขม็งจากคนที่อยู่มาก่อน

แถมเมื่อเดือนก่อนจีซอนซองเองคงเข้ามาด้วยการอดิชนแบบไม่เป็นทางการเช่นกัน และคราวนี้ก็มีผมอีกคน จึงไม่แปลกที่พวกเขาซึ่งเป็นเด็กฝึกมาก่อนจะรู้สึกว่ามันไม่แฟร์ เพราะนี่ไม่ต่างอะไรกับการมีคู่แข่งเพิ่มขึ้นในการเดบิวต์รอบนี้

“ผมจะตั้งใจฝึกให้เต็มที่ จากนั้นไปขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยครับ!”

ผมหักทลายทุกคนอย่างกระตือรือร้น โดยไม่สนใจสายตาเขม็งจากพวกเด็กที่คิดว่าตัวเองเป็นหัวรุนแรง แต่ความจริงกลับนุ่มนวลเหมือนสำลีก้อนล็กนิด สิ่งที่ผมต้องทำก็แค่ต้องเข้าหาอย่างมีชั้นเชิง ทำตัวให้กลมกลืน ไม่ตอบโต้การเกล้งจากเด็กพวกนี้ และแค่นี้ก็กลัวก็พอแล้ว

เพราะยังมีเรื่องที่น่ากลัวกว่านี้อีกเยอะ อย่างเช่นเรื่องที่ผมจะแก้ตัวกับครูประจำชั้นที่เพิ่งบอกเขาไปว่าจะตั้งใจเรียนยังไงดี นี่แหละที่เรียกว่าน่ากลัวของจริง จากนั้นผมจะไม่พูดลุ่มลุ่มห่าอีกแล้วว่าจะเป็นข้าราชการ ต่อให้พูดเล่นก็ไม่เอาเด็ดขาด

หลังจากวันนั้นจีซอนซองก็ยังไม่เข้ามาคุยกับผมเหมือนเดิม และพอผมทัก เขามักจะตอบกลับด้วยการพยักหน้า หรือไม่ก็ทำเป็นไม่ได้ยิน ส่วนชนมินยองที่ทำตัวเป็นหัวหน้าเด็กฝึกนั้นอยากให้ผมกับจีซอนซองที่เข้ามาเป็นเด็กฝึกในเวลาไล่เลี่ยกันได้สนิทกันไว้ จึงพยายามช่วย แต่ก็ไม่ได้ผล

ผมพยายามจะไม่สนใจเรื่องนี้แล้วเริ่มใหม่ในวันหน้า แต่...
ให้ตายเหอะ